

man i § 10 har foreslaaet fremdeles at yde Hunde og Katte. Disse Bestemmelser, som ganske vist ere overensstemmende med Loven af 1851, ere efter min Overbevisning komne ind under ganske andre Forudsætninger og under en ganske anden Betragtning af den hele Jagtlovgivning end den, som nu synes at være den raadende, idet der nu er blevet en hel Del flere Jagtberettigede, end der dengang var. Man er desuden dels gennem Lovgivningen og dels ved Skade bleven klog paa, at det er nødvendigt at have Lovregler, som frede om forskellige af de Dyr, der yde Landmanden den bedste Nytte med Hensyn til at holde Udyr borte, men er man kommen ind herpaa, og vil man navnlig frede i den Grad, som Udvalget foreslaar, kan jeg ikke forstaa, at det lader sig forene dermed, at man fastholder et Privilegium for Hunde og Katte, som man ikke tilsteder Mennesker. Jeg kan ikke forstaa, at denne Lov, der endog sætter Straf for Børn, og som under Mulkt forbyder at fange Sangfugle, kan lade Hunde og navnlig Katte, som ere nogle af de farligste Dyr for Alt, hvad der hedder Fugle, bestaa som et Slags privilegerede Vægere, for hvilke man ikke er berettiget til at sætte nogen som helst Standsning. Jeg vil naturligvis ikke hermed sige, at jeg ikke meget godt indser, at der her, om man saa vil, er Spørgsmaal om en Kollision mellem en human Sag og en Fredningslag, men jeg tror, det vil være umuligt at finde en Vej, ad hvilken man paa en passende og hensigtsmæssig Maade vil være istand til at kunne forlige begge disse Hensyn, og et Forslag derom er navnlig et af dem, jeg forbeholder mig at stille til tredje Behandling, dersom det ærede Thing skulde vedtage Udvalgets Forslag, saaledes som det nu foreligger. — Det er iøvrigt ikke mange nye Bestemmelser, som ere blevne optagne af det ærede Udvalg, og jeg skal kun ganske kort tillade mig at berøre dem, thi de fleste af dem ere saa omstændelig omtalte af den ærede Ordfører, at jeg ikke finder nogen Grund til at opholde mig længe ved dem. Den ærede Ordfører omtalte først en lille Ændring, som er foreslaaet i Redaktionen af § 1, men der er dog her en Realitetsforskjel, idet der istedet-

for „Fuglevildt“ er blevet indsat: „Fugle og andet Vildt“, en Forandring, som jeg forøvrigt ikke finder nogen Dyrforbring til at modsætte mig. Fremdeles er der i § 2 til de skadelige Dyr føjet nogle enkelte Arter, som ikke findes i den ældre Lovgivning. Jeg skal her tillade mig at anbefale det Forslag, som er stillet under Nr. 2 af det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds, og som gaar ud paa at sætte „Graaspurve“ istedetfor „Spurve“, idet jeg ligesaa lidet som de ærede Medlemmer, der have stillet og understøttet Forslaget, kan erkjende, at Spurve i Almindelighed ubetinget kunne siges at være skadelige Dyr, medens jeg maa erkjende, at Graaspurvene have en saadan Evne til at formere sig, at der vel kan være Grund til at gjøre dem fredløse. Jeg skal ved samme Leilighed tillade mig at sige, at ogsaa jeg mener, at det vil være rigtigt ogsaa at frede Bøjselen, thi skjøndt jeg veed, at den ligesom Sileren kan gjøre Skade saavel i Hønseluse, som i flere andre Tilfælde, er det dog min Overbevisning, at den gjør mere Nytte i Kornstakke og Lader ved at fange Mus og Røtter, og naar der fremkommer Forslag angaaende den, tror jeg at burde stemme derfor. — I § 4 er der indsat en vis Forpligtelse for den Jagtberettigede til at skaffe Fred ogsaa for Raavildt. Som den ærede Ordfører allerede har udtalt, hænger dette sammen med Fredningstiden for Raavildt, og jeg finder slet ikke, at man kan sige, at det er nogen Ubillighed, naar der her i Eighed med, hvad der forlanges med Hensyn til Kronvildt og Daavildt, ogsaa her forlanges, at Jordbrugeren skal være fiktet paa at have Fred for Raavildt. Jeg kan altsaa ikke have noget Særdeles imod Bestemmelsen, naar den, saaledes som her, begrænses til kun at gjælde i den egentlige Fredningstid, men jeg savner dog endnu en Bestemmelse her, som det forekommer mig burde findes, nemlig den, at det skal kunne bevises, at der er slet Skade. Naar den ikke tilføies, anser jeg rigtignok Sætningen for at være en overordentlig farlig Sætning, men forsaavidt Skaden er konstateret, finder jeg det i sin Orden, at der paahviler den Jagtberettigede en Forpligtelse til at skaffe Fred